

APRIL

Nu prijkt het veld weer met jeugdig groen,
 Nu prijst de vogel het nieuw seizoen,
 Nu tooit de bloesem den boomgaard weer,
 Nu groent de hage zoo licht en teer,
 Nu botten bladren de boomen uit,
 Nu gonst het bijtje met blij geluid,
 Nu is vergeten des winters leed,
 Nu is voor 't leven Natuur gereed,
 En maakt de kou nog ten strijd zich klaar,
 Zij is overwonnen: de Lente is daar.

Zoo zij het, ziele, thans ook met u.
 Laat u bestralen met 't zonlicht nu.
 Dat 's Heeren liefde u gansch doordringe,
 En al uw leven een lofzang zinge.
 Denk, wie uw Heiland is geweest,
 Dan viert gij dankbaar uw lentefeest!

EEN TIJDPRENT MET EEN BIJSCHRIFT

AGATHA, WIER NAAM, ZOOALS MEN weet „de goede” beteekent, is de oudste dochter. Zij heeft droog blond haar, een koud kleurtje, en een kouden rooden neus met een lorgnetje.

Op een dag komt zij bij haar vader met de mededeeling, dat zij de verpleging wil leeren.

„Zoo,” zegt de vader, „daar heb je hier dan mooi de gelegenheid voor.” Want 't gezin heeft nogal te tobben met ziekte van de kinderen.

„O, nee,” zegt Agatha, „zoo bedoel ik 't niet. Ik bedoel sys-te-ma-tisch. En dan, je hebt hier geen interessante gevallen.”

„Wat vindt je moeder daarvan?” zegt de vader.

Agatha's gelaat drukt verwondering uit over deze vraag. „Natuurlijk vindt moeder, dat ik mijn roeping moet volgen.”

Agatha volgt dus haar roeping. Deze schijnt echter nog niet onwrikbaar vast te staan. 't Is net of er hier of daar een schroefje of een moertje aan los is, zoodat er gedurig wat rammelt. Agatha wordt metterdaad leerling-verpleegster in een Inrichting. Maar 't geval wil, dat de geneesheer-directeur, de directrice en de verdere superieuren of collega's Agatha's sys-te-ma-tische niet heelemaal voor vol aanzien. Ronduit gezegd, ze geldt voor onverdraaglijk eigenwijs. En ze zit permanent in de nesten. 't Scheelt soms geen haar, of ze was met het grootste ongenoegen weggegaan.

Als ze zoo thuiskomt, met tasschen en zakken vol grieven, geeft moeder haar een stoeltje bij de kachel, een lekker kopje melk en haar liefste koekjes. Ze hoort alles aan en bedenkt dan een plannetje voor den volgende vrijen dag. Moeder heeft er slag van om de schaduwen te laten krimpen en een uitzicht te verruimen. Agatha gaat altijd terug met het voornemen, haar lot van verguizing en miskennis harer deugden, voortreffelijkheid en bekwaamheden in vredesnaam dan nog maar een eindje verder te torsen. En die lijdzaamheid wordt daarmede beloond, dat ze „de muts” haalt. Reeds eerder, doch thans te meer, kan zij adviezen geven bij de nog immer talrijke ziekbedjes van haar zusjes en haar kleinen broer. Natuurlijk treedt zij slechts klinisch op, nooit praktisch, want haar krachten behoren toe aan de Inrichting.

Gelukkig dat moeder zoo flink is. Dat had Agatha trouwens al dadelijk tegen haar vader gezegd: „Gelukkig kan ik weg, omdat moeder nog zoo flink is.”

Sophia en Sophrosyne, de zusjes die op Agatha volgen, zijn bolleboozen. Knap om te zien zijn ze niet, mager en eenigszins tanig van vel, maar dat komt

door 't ingespannen leeren. De roeping van Sophia en Sophrosyne wiebelt niet, die was van kindsbeen af paalvast: den weg van 't voorbereidend hooger onderwijs op. Dat heeft de mijnheer van de Mulo gezegd, en hij zei erbij, dat meisjes als Sophia en Sophrosyne de jongens vër achter zich laten.

Doch eenmaal overgegaan naar het voorbereidend hooger onderwijs, wordt het meenens. Soof en Soosje worden spichtiger en geler, daarbij erg nerveus en kriebelig. Vader en moeder hebben soms meelij met dat gevos voor zulke kinders, en denken, dat het Mulo toch heel wat anders is dan 't Gym.

Dat denken de leeraren trouwens ook. Want de bollebozigheid van Soof en Soos smelt als sneeuw voor de zon. Vóór de vierde klas is die al tot nihil vergaan. Ze blijven es 'n keer zitten; enfin dan komt de leerstof er 't tweede jaar beter in. Dat mag ook wel, want ze hebben er 'n hijsch aan, aan die leerstof. Eigenlijk hebben ze 'n zware dobber om mee te komen. Maar dat moet liggen aan de omstandigheden, aan haar nerveusheid vooral. Want in haar tijd van het Mulo hadden ze een prima stel hersenen . . .

„Als ik er nog eens voorstond, dan dee ik jullie op de huishoudschool of in 'n dagdienstje,” zegt haar vader. Dat is misschien onredelijk, om zoo te spreken. Maar vader is beu van de zitten-blijverij en van de dure bijlessen. De man is tegenwoordig ook wat prikkelbaar; hij ploetert zich dood in zijn bedrijf, maar de tijden zijn zoo tegen. Hij werkt en hij zwoegt van den vroegen morgen tot den laten avond, hij vecht tegen het spook dat *malaise* heet.

Als Soof en Soos in de zesde klas belanden, is er niet één van de jongens van haar jaar. Zelfs de allermiddelmatigste, is haar lang voorbij. Zoodat de Mulo-mijnheer zijn eigen woorden moest inslikken. Maar geblokt hebben Sophia en Sophrosyne, dat moet haar nagegeven. Ze doen dan ook met goed gevolg eind-examen. En nu komen ze bij den rector om advies, welke studie ze kiezen zullen.

De rector is een rauwe man. Dat hebben Soof en Soos dikwijls geconstateerd, ze ondervinden het ook nu. De rector zegt: „Jullie lijken wel gek. Wat moet dat nou worden? Niks als je vader op kosten jagen. Jullie kon hier immers al niet mee. Wat hebben jullie nou voor hersens!”

Sophia en Sophrosyne hooren den ruwen rector aan met een reeds vrouwelijke waardigheid. Ze zeggen, dat ze zijn besloten om een loopbaan van studie te kiezen. Alleen weten ze nog niet geheel zeker, welke studie haar 't meest passen zal.

„Vraag dat aan je vader z'n portemonnaie,” zegt de rector. Zoo moeten Soof en Soos zelf beslissen, want de rector zegt: „Ga nou maar.” Ze kiezen dus respectievelijk de Oude Letteren en de Medicijnen.

Dit gaat er thuis toch niet zóó vlot door. Vader kan het natuurlijk niet meer verbieden, nu ze eenmaal zoo ver zijn. Maar hij vraagt, of ze niet willen zeuren om op een kamer te wonen, de academiestad is vlak bij. En of ze ook om Bennetje denken willen, die nu net op 't Gym. aankomt.

Maar moeder, die er altijd iets op weet te vinden, meent dat die studiejaren gauw genoeg achter den rug zijn. Dan hebben Soof en Soos een mooie positie voor haar leven, de een als kinderdokter, de andere als leerares.

Moeder praat er verder maar niet veel over met haar man, die zucht, omdat hij nauwelijks weet, hoe hij 't opbrengen moet. Zij stelt voor om kleiner te gaan wonen. Dan kan die dure meid weg. Als er dan een